

Amicul Școalei

Revistă pedagogică — culturală — socială.

Organul oficial al Revizoratului școlar, al Comitetului școlar județean și al Asociației învățătorilor din județul Alba.

Apare săptămânal sub îngrijirea Dlui Revizor școlar

MARIAN SASU.

Abonament :

120 lei pe an pentru membrii corpului didactic.
ar pentru comitetele școlare și part. 150 lei.
Redacția și Administrația la biroul Revizoratului școlar — Aiud.

Inserțiuni și reclame

se publică după tarif. — Scrisori nefrancate nu se primesc. — Manuscrisurile nu se înapoiază.

Un număr 3 lei.

Despre muncă.

„Norocul cel mai mare ce-l poate avea, omul e de a aduce cu sine'n lume o închinare, pentru care muncește și care-l fericește”. „Legile vieții”

Cine n'a observat ceea ce se petrece cu ocazia concertelor? Prăpăstia, care desparte pe primul violonist de ceilalți. Cel dintâi e numai însuflețire, grabă, putere strălucire.

Învârtind ușor arcusul în aer produce sunete dulci armonioase; lovind aspru imită mișcarea, glasul trâmbițelor, larma cornurilor, tânguirea mării, suspinul vântului. El are înfăietatea. Lumea-l privește'ncrezătoare admirându-l.

Da, căci el e primul violonist. Alături de el stă un altul, ce are înfățișare unui om gândit și răbdător. Se poate compara mai mult cu un muncitor decât cu un artist. Liniștit statornic și conștiințios el ajută orchestra pentru ca să nu producă sunete false.

La fel e și'n orchestra lumei oamenii sunt lăutarii : unul e prim violonist, altul secundant, al treilea bate doba. Indiferent la ce cântă dar trebuie să aibă fiecare în vedere bunul mers al orchestrei din care face parte ; să-și aleagă instrument potrivit cu natura lui acel pentru care se simte atras. Căci foarte puțini din mulțimea

care pășește pe scena vieții pot încunjura munca și mai puțini sunt acei cari cunoscând mizeriile neactivității — de multe ori mai chinuitoare c'ale activității — nu ar dori să înceapă o muncă fie ea de natură intelectuală sau fizică.

E atât de necesară munca pentru a face viața suportabilă încât cei ce vor a trăi fără să muncească, pentru ca să scape de urit recurg la fel și fel, de mijloace. „Uritul a creat mai mulți jucători de cărți decât dorul de bani, mai mulți bețivi decât setea și mai mulți sinuciși decât disperarea“. Suflul se adâncește în bine se înviorează prin muncă și pierde prin neactivitate. Dar trebuie să fim foarte atenți la alegerea ei, căci numai fiind ea în armonie cu înclinările naturale cu capacitatea va fi folositoare atât nouă cât și societății în care trăim. Pentru că mulți urmează, drumul nepotrivit creerului înclinărilor lor putem vedea în zilele noastre o sumedenie de pierde-vară, fără nici o ocupație, cari astfel se lasă târiți de slăbiciunile omenești, devenind stricătorii societății.

Părinții și învățătorii sunt îndatorați în primul rând să observe cât le stă'n putință închinarea sufletelor tinere ale copiilor, îndreptându-i spre acel drum, pe care ei mai bucuroși îl aleg.

„Dorințele sunt presentimentele capacității noastre. Spre ceea ce copilul privește uimit, tinărul nizește iar bărbatul ajunge“ zice, Emersom. Se spune că Napoleon când eră copil petrecea ziuca întregă alături de soldații lui de plumb și eră conducătorul tovarășilor săi când se juca de-a războiul cu bulgări de zăpadă. Michel Angelo neglija școala și pitulat prin unghere desemna într'una. Și chiar dacă chemarea noastră nu ar fi dintre cele mai mărețe o putem înobila muncind metodic, cinstit și cu dragoste. Cea mai fericită viață e aceea'n care munca-i întreruptă de distracții regulate. „Nu rangul înobilează sufletul, ci omul înalță chemarea.

Mulți tineri în momente de nesucces cred, că dacă și ar fi ales o altă direcție erau mai norocoși; de aceea părăsesc chemarea adevărată îmbrățișând

altele nepotrivite lor.

Dar cei mai mulți dintre ei se conving că nici drumul nou nu-i mai norocos ca cel dintâi dacă n'au în suflet dragoste de muncă și răbdare. Dacă voim să realizăm un scop slatorit în viață trebuie să ne'nchipuim c'avem să străbătem cu mari greutate prin mulțimea deasă, care se silește să iasă tot pe acea ușă spre care noi nizuim. Trebuie să fim răbdători, atenți să muncim din greu și cu drag, fiind cinstiți și evlavioși atunci chiar dacă nu vom ajunge la rezultatul dorit vom simți mângăere, gândind că cele mai bune îndemnuri ne-au condus în întreaga viața. „Nu fiecare actor poate juca rolul prim chiar și dacă fiecare — ar fi capabil de aceasta; dar niciodată piesa nu va reuși mai bine, ca atunci când personajele sunt înzestrate cu capacități mai mari decât acelea, care trebuie s'arate'n rolurile lor“ zice Bacon.

Aurora Popa inv.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cuvântul, Jertfa, Fericirea.

Trei concepții cari frământă societatea omenească dela începuturile ei până azi când trăim zilele așa numitei civilizații moderne. Cuvântul a creat și a distrus podoabele veacurilor; a dărâmat templele păgânismului feroce zidind pe scrumul ruinelor lor altarele păcii; cuvântul a sfărâmat monumentele lumii la cari se închinau generațiile mileniilor, ca să zidească pe cadavrele fără viață idoli mai mari, să inconjoare cu ziduri mai puternice tendința universală: spre o mai mare perfecțiune... „Lumină, mai multă lumină!“ glasul geniului din Germania și glasul zbuciumelor omenirii întregi... Și pentru lumină ceriurile au dat cuvântul. A fost incredințate această armă preoților, propovăduitori ai credinței universale, a ei...

Câți au folosit cuvântul ca pedestal al măririi lor? Câți și-au afirmat prin el vanitatea și orgoliul? Câți au plecat înarmați cu el pe drumurile jertfei?

Fără digresiuni în lumea marilor idei; uitând că s'a profanat de atâtea-ori în cursul vremii menirea cuvântului, suntem în dreptul nostru să afirmăm că totuș și-a păstrat însemnătatea, originea lui divină și menirea lui în școală, unde învățătorul prin sentimentul jerfei ori fiind conștiu de datorie crează suflete și caractere.

Învățătorul din complexul de instincte al copilului, crează un ansamblu de sentimente și din un suflet încolor, lipsit de

elasticitatea perceperii frumosului; un suflet, care va înțelege omul, lumea și viața. Cuvântul creează...

Tendențios ori restrâns învățătorul prin jertfă asigură izbândă altora, cari vor duce mai departe sufletul lui.

Tendință ori necesitate în ambele cazuri jertfa e evidentă. Oricum, în cazul întâiu jertfa este conștiință în al doilea e necesitate, determinată de anumite împrejurări din afară.

Apoi cazul al doilea s'ar putea aplică în strictul sens numai la un început de activitate, întrucât pe baza legilor psihologice: fenomenul repetat alterează voința, supunându-o unor stări sentimentale; obisnuința însăfârșit — plăcută ori neplăcută — în cazul nostru se schimbă în adevărată jertfă conștiință.

Orice jertfă e însoțită de noțiunea: „pentru mai bine“. Jertfa învățătorului este și mai mare prin faptul că aproape niciodată nu prezintă perspectiva credinții într'un viitor cu alte zile mai senine.

Cine nu dorește fericirea? Ea e ținta geniului, mediocrului și chiar a nebunului.

Totuş afirm, acești apostoli ai luminii se împacă cu bucuriile ce lor le aduce un rezultat al muncii pentru alții, pentru că la ei fericirea obiectivă propriu zisă foarte rar există; de cele mai multeori e înlocuită de subiectivismul unei stări de afecție plăcută.

Uniformitatea, ori lipsa de cunoaștere ori de posibilitate a conceperii altor norme de viațuire, crează un grad de fericire inferior, subiectiv și totuş cu farmecul liniștei: împăcarea de sine.

Învățătorul are un mediu de existență a lui aparte; tocmai fiindcă sunt retrași din mediul comercializat al convențiilor din marea societate, sunt expuși mai puțin, indirect, la frământările în urmărirea unui ideal profan pentru crearea unei situații înalte și în urma legăturilor sociale mai mult respectată. În mediul vieții învățătorului nu există o prea mare diferențiere și divergență a acțiunilor; a fenomenelor dintre indivizi și indivizi; natură și lucruri, acte cari au creat în suflet tendința spre stăpânirea inovațiilor... Iată de ce fericirea învățătorului e mai mult relativă, dacă putem opune teza, că ar exista în fericire ceva obiectiv.

Învățătorul are o viață, un astfel mare ce se exteriorizează după aceleași legi și fapte, ceea ce a știrbit sufletului în urma obisnuinții zbuciumul după noi și noi variații cari aduc o stare afectivă nemulțumitoare fiindcă ajuns la țintă tendințele primelor concepții spre inovații se succed.

În resumat: ne dăm seama de fericirea celor ce înarmați cu sabia cuvântului își jertfesc perspectivele de-ași fixa un loc mai de frunte — în fața ochilor profani — sub imboldul și inspirația marei lor conștiinți, de-a servi mulțimea; neamul și omenirea.

Jertfa lor e incomparabilă, mai ales azi în lumea civilizației capitaliste și dacă ne-am gândit fiecare din noi la o fericire ce ne surâde în drumurile ce ne așteaptă în lumile viitorului, atunci să ne gândim la fericirea lor și când ne vor ajunge desiluziile vom învăța dela ei să așteptăm resemnați zile mai bune.

Pentru lumină, cu sufletul lor întrețin flacărele adevărului din altarul înțelepciunii; dacă fără să ne dăm seama vom ignora vreodată marea lor însemnătate, atunci ignorăm sufletul nostru și propria noastră conștiință.

ION RAȚIU.

Rugăciunile copiilor în școlile primare.

Ușor s'ar putea convinge orice competent în materie, că copiii din școlile noastre primare de azi, nu se știu ruga; adecă le lipsește simțul evlaviei de care trebuie să fie pătruns sufletul lor; atunci, când se roagă. Chestiunea aceasta, de o covârșitoare importanță în educația religioasă-morală, își are explicația în lipsa de exemple date din partea învățătorilor și părinților; respective a mamelor.

În primul rând, exemplul cel dăm noi învățătorii, este de cele mai multeori o pură formalitate; din care lipsește fondul și forma morală; care trebuie să'nalțe inimile până la Dumnezeu. În al doilea rând, exemplul părinților, care'n loc să fie educator, este deadreptul ucigător al sentimentului evlavios-moral. Precum sunt de greșit rostițele rugăciunile de către copii în școală, în familie, tot așa și'n biserică. În toate cazurile îi lasă rece, nu sunt pătrunși de acel sentiment lăuntric Dumnezeiesc, care trebuie să-i domineze atât truște, cât și sufletește. Cu un cuvânt, în rostirea rugăciunilor, nu se face altceva de cât, funcționarea organelor vorbirii; într'un mod mecanic. Este ceva, ce nu înzorește din inimă, și în consecință nici nu mișcă inimile.

Recunoaștem cu toții, că aici rolul inițial și puterea de eficacitate o au părinții respective mamele. Mai știm și aceia, că instinctele sufletești ale copiilor tind spre o continuă imitație: în vorbe, fapte etc. Rugăciunea unei mame evlavioase, este adâncă; sinceră și izvorâtă din ceva lăuntric.

Când roștește cuvintele, privirea și ținuta ei sunt în așa fel, încât par'că își intruchipează atotputernicia Dumnezeiască: prin inflăcărarea ochilor și vibrația cuvintelor. În aceste momente de rugă ale ei par'că se transformă într'un duh curat par'că ar voi să-și pună în zbor ingerul păzitor spre cel de sus; locul acela adecă, unde toate sunt frumoase; drăguțe; strălucitoare; și, unde miile de ingeri cu mâinile spre rugă, se roagă frumos.

Cred că nu ar fi cuvinte potrivite de a exprima, sau de a descrie o mamă în starea aceasta și puterea ei de sugestie

morală, asupra sufletelor copiilor săi. Să se privească apoi, o astfel de mamă ideală când se roagă împreună cu copiii săi. Cred că, în aceste momente fermecătoare, primul gând al mamei este, că copiii aceia sunt ai ei; părți din corpul și sufletul ei; că viața copiilor este și fericirea ei. În ruga ei evlavioasă par' că s'ar transmite întreg sufletul prin gură și ochi copiilor săi, către cari par'că ar zice: Bunii și dulcii mei copilași tot sufletul meu vi-l dau vouă; numai voi să fiți fericiți. Și atunci inima sensibilă a copiilor, pătrunsă de privirea dulce și cuvintele calde ale mamei, ca și hipnotizați vor pluti în sferile Dumnezeiești.

În cosecință, învățătorul la propunerea rugăciunelor, trebuie să-și însușească aceste calități ale unei mame adevărate, dacă voiește ca rugăciunile să aibă efectul religios-moral asupra copiilor. Din ținuta sa, trebuie să izvorască o adevărată iubire de mamă care iubire apoi va fi conținutul rugăciunii; fără de care totul ar fi numai o formalitate pustie; care ar plictisi sufletul copiilor; cu un cuvânt: nu ar educa, ci ar strica!

Numai fortificat cu calitățile mamei creștine, se poate face pregătirea și tratarea rugăciunelor cu succesul dorit în acest sens. Acest lucru va fi ușor numai atunci, când într'adevăr iubim copiii, și greu va fi atunci când nu posedăm în sufletul nostru dragostea părintească.

Acum poate s'ar ivi întrebarea că în ce mod și cum putem să ne însușim calitățile sufletești ale mamei? Pe scurt le rezumez în următoarele condiții. Ca iubirea educatorului să fie împărtășită tuturor copiilor; fără a face excepții între cei săraci și bogați; sau, a se lua în considerare starea socială a părinților. Pe toți în aceeași măsură să-i îmbrățișeze dragostea noastră, fără a manifesta unele favoruri pentru cutare sau cutare confesiune. Iubirea adevărată nu face excepții de grad, stare materială, sau confesiune.

Apoi se va mai ivi întrebarea, că putem noi iubi copiii cu iubirea cea adevărată a mamei? La aceasta răspund categoric, că: nu; ne-o putem apropia însă, dacă sufletul nostru posedă știința și inteligența corespunzătoare. Știm, că tot copilul este creatura lui Dumnezeu, și ca atare, toți într'o formă au dreptul la fericire. Știm și aceia că, pentru unii cari sunt orfani, educatorul este tată; și ca atare, dela el asteaptă fericirea pe această lume, și, pregătirea sufletului pentru cealaltă lume. Știm că, cu toții suntem fiii ai patriei, și, știm că cu toții suntem creatura Celui Atotputernic.

Numai singură, cunoașterea iubirei nu este suficientă, ca să deșteptăm în copiii sentimentul religios. Noi trebuie să cunoaștem foarte bine simțul iubirei și înțelegerea lui în viața practică. Aceasta ne va cultiva iubirea. În acel inv. în care nu există iubirea adevărată și imparțială față de copii, acela nici-odată nu va ști propune rugăciunile cu efectul ce se va cere.

Ș'apoi ce se mai zicem despre aceia cari nu se roagă absolut deloc, și in școală numai de aceia fac acest lucru, pentrucă așa este obiceiul; așa s'a pomenit și așa este ordonat.

Micești, la 22 Maiu 1926.

(Va urma).

Ionel Pilica
dir. școl.

Partea oficială.

Toate ordinele și circularele, ce se vor publica în partea aceasta a revistei, vor trebui să fie imediat înregistrate și executate conștientios de către cei vizați.

No. 1532—1926.

Ministerul de Instrucție dorește ca la împărțirea premiilor la sfârșitul anului școlar, elevilor claselor primare, să li se dea cărți, a căror valoare literară și morală să fie cât mai aproape de sufletul și mintea copiilor.

Prezentându-se ministerului, cartea intitulată „*Aventurile lui Goangă și Târlică*” a D-lui D. Ionescu Morel, lucrare, care este un roman pentru copii, ilustrat, cu scop moral și educativ, lucrare aprobată și de Consiliul Permanent, — Ministerul, o apreciază ca folositoare și o recomandă cu toată căldura a se da ca *premi elevilor școalelor primare* cumpărându-se de către școli și comitetele școlare, pentru scopul sus arătat. Comenzile se vor adresa direct de către școli, autorului, (D. Ionescu Morel str. Austrului No. 7 București). Costul unui volum, cuprinzând 160 pag. și 130 ilustrații este de lei 80.

No. 1531—1926.

În regulamentul pentru aplicarea legii învățământului primar și normal sunt prevăzute o serie de dispozițiuni, cari necesită întocmirea de noi regulamente corespunzătoare, cum sunt de pildă: regulamentul pentru administrarea interioară a grădiniilor de copii mici; cel pentru examenul de definitivat al învățătorilor, pentru administrarea interioară a școalelor normale etc.

Spre a nu se da loc la interpretări greșite și evita o corespondență zadarnică până se va completa seria aceasta de regulamente necesare, avem onoare a vă face cunoscut că Ministerul a aprobat ca regulamentele actuale în toate dispozițiunile care nu contrazic pe cele din legea învățământului primar normal și noul regulament pentru aplicarea ei, să rămână în vigoare.

No. 1559—1926.

În temeiul ordinului No. 44209—1ă26, Vă facem cunoscut, că Ministerul a aprobat ca în toamna anului aceasta să se țină un nou examen pentru învățătorii cărora nu li s'a admis a' l depune în Martie a. c. întrucât nu aveau 3 ani de funcționare

efectivă în învățământul rural, conform art. 118 din noua lege a învățământului primar și normal primar.

Vor fi primiți a depune acest examen, învățătorii cari în Martie a. c. aveau 3 ani de funcționare dela data numirii cu titlul provizoriu, fie la țară, fie la oraș, fiind logic, să li se aplice vechea lege a învățământului primar care era în vigoare atunci când detașările la orașe nu-i împiedecau a depune examenul de definitivat, dacă nu funcționaseră 3 ani la țară. Cei interesați să se insinue imediat la Revizorat pentruca să se poată lua măsurile cuvenite.

Rev. școl. M. Sasu.

ȘTIRI.

** Avizăm pe stîmății colegi, că dupăce toate rugămintele noastre de a ni-se trimite abonamentul pe anul corente au fost zădarnice, am rugat pe domniil perceptorii să încasseze acest abonament dela restanțieri din salarul de pe luna Junie. Revista nu poate exista dacă abonamentul nu se plătește anticipativ.*

* Au mai contribuit pentru ajutorărea famiiei decedatului învățător I. Deva următorii: Ion Goția — Vințul de jos 100 lei, Valer Marginean 100 lei, Anghel Luca 100 lei, Ion Părvu 50 lei, Melhior Văradi 50 lei, Rozalia Popa 50 lei, Alexandru Duvlea 33'50 lei, Hortensia Hința 33'50

lei, Vasile Zdrenghea 33 lei, Victor Drăgan 50 lei, Ion Barna 100 lei, Dionisie Popescu 25 lei, Ion Gligorescu 100 lei, Ana Pui-con 50 lei. Suma încasată până aci 3350 lei.

* În 10 Mai a. c. Societatea Științifică — Literară „Tinerimea Română” din București a ținut Concursul general anual.

Au luat parte la concurs peste 4000 de elevi și studenți din întreaga țară. Liceul Tit Maiorescu din localitate a fost reprezentat cu 8 elevi din cursul superior. Între cei mai distinși concurenți au fost și doi elevi ai acestui liceu: Dl. Ion Rațiu din cl. VIII-a, care a obținut premiul cu diplomă și Dl. B. Gruia cl. VII-a, care a obținut mențiune.